

Annabel Monaghan

Nora schrijft haar
eigen verhaal

A.W. Bruna Uitgevers

1

Vandaag is de grote dag. Hollywood komt naar Laurel Ridge!

Ik hoef mijn huis niet te verkopen.

Dat is het eerste wat ik denk wanneer ik wakker word terwijl het vroege zonlicht de kamer binnenkruipt. Het geld voor het script dat ik heb geschreven is binnen, en de bonus voor mijn toestemming om hier te filmen wordt vandaag op mijn rekening gestort. Ik sta niet langer rood op mijn creditcards en ik kan eindelijk de onroerendgoedbelasting betalen. En dan te bedenken dat ik dat allemaal aan Ben te danken heb! Omdat hij bij me is weggegaan. Mooier wordt het niet! Ik spring mijn bed uit, grijp mijn warmste trui en ga naar beneden, naar de keuken. Met een kop koffie loop ik even later de veranda op om naar de zonsopgang te kijken.

Als ik dit huis ooit verkoop, gaat het tegen de vlakte. Dat weet ik zeker. Het staat er al meer dan honderd jaar, en bijna alles is kapot. In januari blaast de wind door de kieren de keuken in, dus dan spijkeren we een fleecedeken op het kozijn van de deur naar de achtertuin. De houten vloer buigt vervaarlijk door, er is beneden geen wc – boven wel, in allebei de badkamers – en de kledingkasten in de slaapkamers zouden voor kabouters net groot genoeg zijn. Ben had een lange lijst met klachten, die hij bijna dagelijks afwerkte, waarbij ik altijd het gevoel had dat hij eigenlijk over mij klaagde.

Het huis is een ramp. Daar kunnen we kort over zijn. Maar het was liefde op het eerste gezicht toen ik het lange, bochtige tuinpad in reed met aan weerskanten magnolia's, die in april in volle bloei staan. De bomen vormen een gesloten baldakijn, zodat je in deze tijd van het jaar door een tunnel van roze bloemen rijdt. Wanneer je vanaf het tuinpad de weg op rijdt, is het alsof je in een andere wereld terecht komt; dan voel je je als een bruid die de kerk uit komt. Het is een feestje om voor een pak melk de deur uit te moeten.

Het huis is in de vorige eeuw gebouwd door George Faircloth, een Britse dokter uit Manhattan die 's zomers in Laurel Ridge verbleef. Dat verklaart het gebrek aan isolatie. Het huis werd uitsluitend gebruikt bij temperaturen van ruim boven de twintig graden, en de bewoners leefden vooral buiten. Ik stel me voor dat de dokter zelf de tuin heeft ontworpen, waarin de magnolia's en de forsythiastruiken fungeerden als herauten van het voorjaar. Na een lange grijze winter kondigden de eerste roze en gele bloesems met klaroengeschal de lente aan, waarna ze in mei opgingen in de vredige stilte van het omringende groen, die pas in de zomer, met de bloei van de pioenrozen en de hortensia's, werd verbroken.

Zodra ik het theehuis zag, helemaal achter in de tuin, wist ik het zeker: hier wilde ik wonen. In het kleine huisje, dat uit slechts één vertrek bestaat, wilde de dokter in alle rust van het theeritueel kunnen genieten. Terwijl het grote huis volledig uit hout is opgetrokken – witte gepotdekselde planken en zwarte luiken waarvan de verf afbladdert – zijn de muren van het theehuis van grijze steen, bekroond door een leien dak. Het huisje heeft een open haard en eikenhouten lambrisering, en het ziet eruit alsof dokter Faircloth het rechtstreeks van het Engelse platteland heeft wegge-

plukt. Ik weet nog dat Ben bij de eerste bezichtiging het een 'schuur' noemde, en dat ik deed alsof ik het niet hoorde; zoals je wel meer negeert wanneer je je best doet om getrouwd te blijven.

Omdat we nog geen gordijnen hadden, werd ik op de eerste ochtend in ons nieuwe huis wakker zodra het licht begon te worden. En toen ik met een kop koffie de veranda op liep, bleek de zonsopgang de verrassing van mijn leven. Ik kende het huis nog niet om zes uur 's ochtends; ik wist niet eens dat de voorkant op het oosten lag. Het voelde als een cadeautje; als een bonus bij de aankoop; als een beloning omdat ik dit huis ondanks al het achterstallige onderhoud in mijn hart had gesloten.

Nu sta ik ook weer op de veranda, en ik geniet van de zonsopgang voordat de filmploeg arriveert. Linten van roze die verkleuren tot oranje, verschijnen achter de wijdvertakte eikenboom aan het begin van het gazon. De zonsopgang is elke dag anders. Soms is het net een brede baan vruchtenijs die als de aftiteling van een film over de hemel schuift. Op andere ochtenden valt het licht in spikkels van gedempte grijstinten tussen de bladeren door. Nog een paar weken, dan begint de eik uit te lopen, met onder het prille groene blad de piepkleine gele en witte bloemetjes die na onderlinge bestuiving een gazon vol eikels beloven. Het gras is in april op zijn best, vooral 's ochtends, wanneer miljoenen dauwdruppeltjes het eerste licht weerkaatsen. Ik weet niets van biologie, maar ik ken het ritme van deze plek, net zoals ik het ritme van mijn eigen lichaam ken. En ik weet dat de zon hier elke ochtend opnieuw zal opgaan.

Tegen de tijd dat ik de kinderen heb gewekt, ontbijt heb gemaakt en heen en weer naar school ben gereden, heb ik me zes keer verkleed. Uiteindelijk sta ik weer voor de spie-

gel in de kleren waarin ik de dag ben begonnen: een spijkerbroek met een T-shirt. De kleren zijn het probleem niet, besef ik met een sombere blik op mijn haar. Het kroest, weliswaar nog niet zo erg als in augustus, maar toch. In Hollywood heeft niemand kroeshaar. Daar hebben ze het allemaal perfect onder controle. En als ze wél een woest en verwilderd kapsel hebben, dan is die chaos het werk van een peperdure kapper. Ik houd mijn hoofd onder de kraan en föhn mijn haar droog, iets wat ik voor het laatst heb gedaan op mijn trouwdag, in de stampvolle badkamer van mijn ouderlijk huis, omringd door mijn bruidsmeisjes.

Wanneer alle krullen verdwenen zijn is het pas negen uur. Hollywood komt om tien uur, en ik ken mezelf; als ik nog langer voor de spiegel blijf staan word ik hoe langer hoe zenuwachtiger en slaat uiteindelijk de paniek toe. Dus ik besluit dat ik er prima uitzie voor een vrouw van negenen-dertig met twee kinderen. En trouwens, ik doe geen auditie, ik heb het script geschreven. Om afleiding te zoeken ga ik het dorp in om wat boodschappen te doen die absoluut geen haast hebben. Misschien zijn ze er tegen de tijd dat ik thuiskom. Dan kan ik me nonchalanter voordoen dan ik me voel – *O sorry! Jullie zijn er al! Ik was helemaal de tijd vergeten!* – en de Hollywood-versie van mijn leven binnenvandelen alsof het een surpriseparty is. Een behoorlijk verknipte surpriseparty, dat wel.

Ik lever op mijn gemakje een paar laarzen af bij de schoenmaker, snuffel uitvoerig in het koopjesrek van de boekwinkel en ga bij de ijzerhandel langs om bij Mr Mapleton te informeren naar zijn geopereerde heup en om de kruiswoordpuzzels te halen die hij voor me uit de krant knipt. Tegen tien heb ik alles gedaan; er zit niets anders op dan naar huis te gaan om te ontdekken hoe een filmcrew eruitziet en welke gevolgen het filmen zal hebben voor mijn gazon.

Maar helaas, Hollywood is laat. Dus tegen de tijd dat de crew arriveert sta ik weer op de veranda. Met mijn handen om de balustrade geklemd zie ik de trucks met oplegger het tuinpad op komen. Ze schuren langs de magnolia's, roze bloemen dwarrelen naar beneden, en de hemel wordt verduisterd door opgeschrikte vogels. Heel even lijkt mijn tuin op het decor van een Hitchcock-film.

Dit heb ik niet zien aankomen. Het was een totale verrassing toen *The Tea House* door een van de grote studio's in Hollywood werd aangekocht. Ik had nooit verwacht dat het een bioscoopfilm zou worden. Mijn laatste script, *Kisses for Christmas*, was mijn zoveelste televisiefilm; tachtig minuten met zorgvuldig uitgekiende momenten om te onderbreken voor reclameblokken van in totaal veertig minuten. Het script daarvoor heette *Hometown Hearts* en had min of meer dezelfde formule, maar dan gesitueerd in de herfst. Daar ben ik goed in: ik bedenk twee hoofdpersonen, een man en een vrouw, in een aantrekkelijk plaatsje dat wordt bevolkt door ongebruikelijk gelukkige mensen die worstelen met krankzinnig onbeduidende problemen. In het begin van de film willen de man en de vrouw niets van elkaar weten, maar uiteindelijk worden ze verliefd. Alles is koek en ei, ze glunderen en stralen, maar dan vertrekt een van de twee. Tot na het reclameblok. Dan komt hij – of zij – weer terug. Zo gaat het altijd. Elke keer opnieuw.

Behalve in *The Tea House*. Dat script is anders, en volgens mij het beste wat ik ooit heb geschreven. 'Gaat het wel goed met je?' vroeg Jackie, mijn agent, toen ze het had gelezen. Ik schoot in de lach, maar ik begreep haar bezorgdheid wel. Het verhaal heeft meer diepgang dan al mijn eerdere scripts; het is het verslag van een worsteling, en de hoofdpersoon die vertrekt komt in dit geval niet meer terug. *En ze leefden nog lang en gelukkig!* is er in *The Tea House* niet bij. In de

maand nadat Ben wegging, had ik twee leuke, luchtige scripts verkocht aan The Romance Channel, maar daarna kwam dit in me naar boven; een verhaal met een zwart randje. Aanvankelijk had ik me ertegen verzet, want ik wilde mijn privéomstandigheden niet laten doorschemeren in mijn werk. Maar het moest eruit. Sommige verhalen moeten blijkbaar verteld worden.

‘Het is geweldig,’ vervolgde Jackie. ‘Veel te goed voor The Romance Channel. Dit is een bioscoopfilm! Als je het goed vindt ga ik het pitchen bij de grote studio’s.’

‘Zonde van je tijd,’ mopperde ik, terwijl ik in de voortuin onkruid uit de grond trok. ‘Het bioscooppubliek zit niet te wachten op twee uur angst en gesomber, met als uitsmijter dat de vrouwelijke hoofdpersoon in de steek wordt gelaten. Ik heb echt geprobeerd er een happy end aan te breien, maar het lukte niet. Het voelde gewoon niet goed om ze weer bij elkaar te laten komen.’

‘Het is nog niet eens een jaar geleden.’

‘Precies. Dus ik moet gewoon terug naar mijn vertrouwde recept. Daar ben ik goed in. Afijn, zie maar wat je ermee doet. Ik neem aan dat ik het gewoon van me af moest schrijven. Trouwens, hoe is het met je moeder? Alles goed?’

‘Ja hoor, alles oké. Hoe dan ook, ik ga ermee aan de slag. Het kan een paar weken duren, maar dit script wordt je doorbraak.’

En dat besef ik nu pas ten volle. Op het moment dat de eerste truck stilhoudt voor mijn huis, met negen van de achttien wielen op mijn grasveld. Met mijn handen nog altijd om de balustrade geklemd zie ik nog twee trucks de tuin in rijden. Dan begint het uitladen: camera’s, belichtingsapparatuur, stoelen en tafels, en natuurlijk de crew.

Een jonge vrouw met roze haar komt, gewapend met een klembord, naar me toe. ‘Hallo!’ zegt ze stralend. ‘Jij bent

Nora, neem ik aan? Niet schrikken. Het is nogal een invasie, dat besef ik. Ik zou in alle staten zijn als ik jou was. Afijn, ik ben Weezie, Leo's PA.'

'Hallo. Maak je over mij geen zorgen. Ik kan het gras altijd weer opnieuw inzaaien. Dus het komt goed.' Ik schud haar de hand.

Een tweede vrouw komt mijn kant uit, in een zwarte jumpsuit. Ze is ongeveer van mijn leeftijd. 'Meredith Cohen,' stelt ze zich voor. 'Executive producer.'

'Nora Hamilton, eh... huiseigenaar,' stamel ik, met de balustrade als houvast. 'En schrijver,' voeg ik eraan toe, slecht op mijn gemak.

'Het is niet niks wat er op je afkomt, dat begrijp ik,' zegt Meredith. 'Leo is in zijn eentje al behoorlijk intimiderend. Schrik niet van het lawaai. En van de puinhoop. We ruimen alles netjes op. En over twee dagen, als het tegenzit drie, ben je weer van ons verlost.'

'Oké. Ik heb er geen moeite mee. Eigenlijk vind ik het wel opwindend. Filmopnamen in mijn eigen tuin! Ik ben reuze benieuwd.'

Op dat moment komt er een rode pick-uptruck het gras op rijden, met daarachter een enorme caravan; een zilverkleurige Airstream. 'Wat is dat?' vraag ik.

Weezie draait zich om. 'O, daar zal je hem hebben!' zegt ze lachend. 'Typisch Leo. De hele crew zit in Breezeport, in het Hilton. Hij niet. Voor hem geen hotel. Daar houdt hij niet van.' Ze rolt met haar ogen, maar ze glimlacht nog steeds, alsof ze het wel vertederend vindt dat Leo zo nodig mijn gazon moet omploegen.

'Dus daar slaapt hij in? Leo Vance? In mijn voortuin?'

'Ik ben bang van wel. Niks aan te doen. Stronteigenwijs, die man. Maar hij heeft zijn eigen wc, en er is een toiletwagen voor de rest van de crew. Dus we komen niet binnen.'

De deur van de Airstream gaat open, en daar is-ie: de mannelijke hoofdrolspeler. Superster. Veertig jaar oud. Op blote voeten en in een spijkerbroek die van zijn heupen zakt. Ik zie twee scheuren in zijn grijze T-shirt, hij moet dringend naar de kapper, en hij is veel te knap om Ben te spelen. Maar Naomi Sanchez, die mij speelt, doet de werkelijkheid ook geen recht. Leo kijkt enigszins verdwaasd naar de lucht, alsof hij na uren in het donker eindelijk weer daglicht ziet. Het loopt tegen elven, en van New York hierheen is het anderhalf uur rijden.

Leo Vance is op dit moment de bestbetaalde acteur in Hollywood. Dat weet ik omdat ik hem al drie dagen googel. Hij heeft een penthouse in Manhattan, huizen in Bel Air en in Cap d'Antibes, en hij is mede-eigenaar van een NBA-team. Geen kinderen. Vrijgezel. Nooit getrouwd geweest. Weegschaal. Geboren in New Jersey. Eén broer.

Ik ken al zijn films, maar dat zegt niet zoveel, want ik zie heel veel films. Hij is een goede acteur, beroemd om zijn broeierige blik. Die is, als je het mij vraagt, nogal over de top. In zijn eerste film, *Sycamore Nights*, keek hij Aileen Bennett, zijn tegenspeelster, bijna voortdurend zo broeierig aan dat *People* hem dat jaar uitriep tot Sexiest Man Alive. Sindsdien is de broeierige blik zijn handelsmerk, in al zijn films, ook wanneer die totaal overbodig of zelfs misplaatst is. Zoals in *Battle for the Home Front*, wanneer hij zijn zwangere vrouw vertelt dat hij naar het front moet. En zoals in *Class Action*, tijdens een toespraak op een militaire academie; hij onthaalt de verzamelde ouders en grootouders van de kersverse cadetten veelvuldig op een broeierige blik. En breek me de bek niet open over *African Rose*. Een vluchtelingenkamp met een malaria-uitbraak is wel de laatste plek waar je zo'n blik zou verwachten. Met andere woorden: Leo Vance heeft er een handje van zijn sexappeal ongepast te etaleren.

Los van zijn broeierige blik kan hij eindeloos en indrukwekkend variëren op zijn glimlach, van timide tot manikaal, met voor elke film een unieke, eigen versie. En die weet hij de hele film door consequent te handhaven. Dat is iets wat ik in hem bewonder, en ik ben benieuwd naar de glimlach die hij in *The Tea House* laat zien. Welke glimlach zou hij bij Ben hebben bedacht? Terwijl ik het me afvraag, besef ik dat ik me niet eens kan herinneren wanneer ik Ben voor het laatst heb zien glimlachen.

Wanneer Leo Vance naar mijn veranda loopt, zet ik me schrap voor de kennismaking. De perfectie die hij op het witte doek uitstraalt, laat in de werkelijkheid nogal te wensen over. Voor de film zal hij in de huid moeten kruipen van een man met een hoop issues; een man die de vrouw verlaat met wie hij een leven heeft opgebouwd en een gezin gesticht. Het is de ironie ten top. Ben die me dusdanig tot het uiterste heeft gedreven dat ik eindelijk iets heb geschreven wat de moeite waard is. Waardoor Ben ondanks alles mijn redding is gebleken. Ik glimlach bij de gedachte.

Leo loopt langs me heen alsof ik lucht ben. Dan staat hij abrupt stil en doet een stap naar achteren. 'Je mist een kuiltje.'

'Dat zit binnen.'

Hij knikt en loopt mijn huis in alsof hij er woont. Niet bepaald romantisch, onze eerste kennismaking.

De ontmoeting met Martin Cox, de regisseur, is net zo intimiderend als ik had verwacht. Weezie is achter Leo aan naar binnen gelopen, dus ik sta alleen nog met Meredith op de veranda wanneer Cox de treden beklimt. 'Nora!' Hij is niet lang, maar wel groot; dat laatste misschien niet eens letterlijk, maar die indruk wekt hij door zijn dwingende persoonlijkheid.

Ik schud hem de hand en probeer zo min mogelijk te zeggen. Als ik eenmaal ga praten, dan vertel ik hem wat ik vond van de slotscène van *Alabaster* en waarom die film een Oscar had moeten krijgen. En dan kan ik het ook niet laten om hem te complimenteren met de sublieme belichting van *The Woman Beneath*. Dus ik houd mijn mond, al was het maar om grote woorden als ‘subliem’ te vermijden.

‘En? Waar is het?’ vraagt hij.

Ik ga hun voor naar de achterkant van het huis. Naar het theehuis, helemaal aan het eind van de tuin. Daarachter begint het bos. Er loopt geen pad naar het theehuis, je moet door het gras, met doorgaans natte schoenen tot gevolg. Ik heb de zware eikenhouten deur zoals altijd opengezet, want dan kun je door de ramen in de achterwand het bos in kijken. Dat geeft me een gevoel van oneindigheid, een gevoel alsof alles mogelijk is.

Het theehuis is mijn eigen kleine heiligdom. Dankzij het theehuis heb ik mezelf kunnen blijven, omdat ik daar de ruimte heb om te schrijven. Anders dan het huis is het bovendien bestand tegen de elementen. In mijn verbeelding zie ik dokter Faircloth en zijn gezin ernaartoe lopen; binnen brandt de haard, de thee is klaar, en op de gedekte tafel staat allerlei lekkers uitgestald. Of ik stel me voor hoe geliefden elkaar hier ontmoeten, hoe ze fluisteren en elkaar aarzelend een eerste kus geven. Ben had het theehuis als opslagruimte willen gebruiken.

Misschien is dat wel ons huwelijk in een notendop. Mijn vurig beleden geloof dat nog meer opslagruimte wel het laatste is wat de wereld nodig heeft, stond lijnrecht tegenover Bens overtuiging dat hij dringend behoefte had aan een derde motor. Een van de vele troostrijke aspecten van zijn vertrek is het feit dat hij het merendeel van zijn spullen heeft meegenomen. En dat hij de kinderen bij mij heeft gelaten.

Het theehuis speelt dan ook een prominente rol in het uiteenvallen van ons huwelijk. Vandaar de titel van de film. Ben vond het afschuwelijk dat ik er zoveel tijd doorbracht, net zoals hij mijn werk afschuwelijk vond en het feit dat ik al tien jaar lang alle rekeningen betaalde. Dat laatste vond ik trouwens ook afschuwelijk. Hoe beter ik ons gezin wist te onderhouden, hoe meer hij me verachtte. En hoe meer hij me verachtte, hoe harder ik mijn best deed om te zorgen dat we het goed hadden samen. Hij en ik en de kinderen. Dat ik in het theehuis zat om te werken, was als een spiegel waar hij niet in wilde kijken. Daar gaat de film over. Dat is het verhaal. Want het echte verhaal, dat ken ik nog steeds niet. Misschien is hij gewoon weggegaan omdat hij meer opslagruimte wilde. Want Ben wilde altijd meer. Van bijna alles.

Terwijl we naar het theehuis lopen, hoor ik dat Martin zijn adem inhoudt. ‘Het is ongelooflijk!’ zegt hij. ‘Een andere wereld. De foto’s doen het geen recht.’

‘Het is inderdaad een andere wereld,’ zeg ik met een glimlach. ‘Hier schrijf ik mijn scripts.’

Het is warm voor april, het leien dak is nog nat van de regen die vannacht is gevallen, en glinstert in de zon. Twee reusachtige hortensia’s flankeren de deur. Ze beginnen voorzichtig uit te lopen, met selderijgroene bladeren die de belofte van de zomer in zich bergen. Nog een paar weken, dan staan ze in bloei. Een explosie van hemelsblauwe bloemen, zo groot als mijn hoofd. ‘Als jullie hadden gewacht tot juli, dan had je ze in bloei gezien,’ zeg ik, maar niemand hoort het. Martin is al naar binnen gelopen.

‘Het is perfect.’ Hij strijkt met zijn hand over de lambriseringsring en haalt een walkietalkie uit zijn binnenzak. ‘Ik ben achter in de tuin, in het theehuis. En ik heb het beddengoed nodig voor de slaapbank. Om drie uur wil ik een shot van

de zon die door het achterraam schijnt. O, en ik heb ook een zwabber nodig. En zorg dat Leo en Naomi klaar zijn voor de eerste take. Make-up, kleren, alles.'

Meredith knipoogt naar me. Ik vermoed om me gerust te stellen over die zwabber. Dat ik me dat niet moet aantrekken. Maar dat doe ik niet. Ik haal mijn schouders op. 'Nou, dan laat ik jullie alleen. Mocht je nog iets nodig hebben, dan hoor ik het wel.'

Ik ga weer naar binnen, opgelucht dat ik althans mijn huis voor mezelf heb. Wanneer ik naar buiten kijk, heerst overal enorme bedrijvigheid. Ik zie een foodtruck, Leo Vance wordt achternagezeten door een vrouw met een spuitbus, en Naomi Sanchez komt net de deur uit van de grootste trailer. Ze draagt een verwassen ochtendjas, aan haar lange slanke benen lijkt geen einde te komen. Blijkbaar is dat wat Martin zich bij mij voorstelde. Die verwassen ochtendjas. Niet die benen. Mijn eerste film met Naomi Sanchez, *Hustler's Revenge*, zag ik toen ik vijftientig was. Daar zit een scène in waarin ze beseft dat ze is bedrogen. Haar gezicht in close-up vult het hele doek. *Die huid! Ik zie helemaal geen poriën!* Ik weet nog dat ik dat dacht. Inmiddels is ze tweedertig, en nog altijd de mooiste vrouw die ik ooit heb gezien.

Ik app Kate: *Leo Vance was net hierbinnen. En Naomi Sanchez is in het echt ook beeldschoon.*

Ik ben stinkend jaloers, appt ze terug.

En nu? Ik ben in mijn eigen huis, maar dat is niet de plek waar ik schrijf. In huis ben ik voornamelijk moeder. De ontbijtboel staat er nog. Dus Leo Vance heeft de gebakken bacon geroken, hij heeft de vetspetters gezien van de pancakes. Een beetje geërgerd begin ik op te ruimen. Er moeten duidelijke afspraken worden gemaakt. Ik pas ervoor om

nietsvermoedend de keuken binnen te komen en Leo daar aan te treffen, die met een broeierige blik naar de vaatwasser staat te staren.

Ik bel mijn zus. Leonora, het kindermisje, neemt op. ‘Ze is de stad in met vriendinnen,’ krijg ik te horen. Penny en Rick, haar man, wonen in Manhattan, maar ze hebben ook een huis in East Hampton, en ze staan regelmatig in *Town & Country*, in precies de juiste kleren, met precies de juiste mensen. Het is voor het eerst van mijn leven dat ik iets doe wat nóg cooler is dan wat mijn zus doet. Dus ik laat een boodschap achter. ‘Zeg maar dat ik heb gebeld en dat Naomi Sanchez en Leo Vance hier in de tuin rondlopen.’ Leonora gilt het uit. Erg bevredigend.

Wanneer ik de keuken heb opgeruimd, vraag ik me af wat ik anders zou hebben gedaan, als niet half Hollywood in mijn tuin had rondgelopen. Het is woensdag. Natuurlijk! Op woensdag eten we gehaktbrood. Dus ik haal een pond kalkoengehakt uit de vriezer, leg het vlees op het aanrecht, en dan weet ik weer niet wat ik moet doen.

Door het hoekraam van de serre kijk ik naar het theehuis. Ze zijn de scène aan het filmen waarin ik tegen Ben zeg dat het misschien fijn zou zijn als we allebei een vast inkomen hadden. Dat was het moment waarop hij me op één hoop veegde met alle anderen die de visie misten om in zijn dromen te geloven. Ik was een robot, zei hij. Een slaaf van de conventie. Het was de druppel die de emmer deed overlopen. Dat weet ik bijna zeker. In mijn verbeelding zie ik mijn opmerking van destijds over Naomi’s volmaakte lippen komen, en ik vraag me ineens af of de casting niet helemaal verkeerd is. Hoe zou Leo in ’s hemelsnaam minachtend kunnen doen tegen een beeldschone vrouw als Naomi? Zulke prachtige mensen als zij zouden er toch samen uit

moeten kunnen komen? Er is geen man die Naomi Sanchez zou dumpen.

Ik sta al een uur naar het filmen te kijken wanneer ik beseft dat ik de kinderen van school moet halen. Dus ik loop naar de garage. Op het tuinpad zitten drie mannen te roken. Ze maken haastig hun sigaret uit, gaan voor me opzij en dirigeren me naar de weg. Vanwege de trucks kan ik niet anders dan via het gras rijden.

Het voelt goed om de chaos thuis te verruilen voor het dorp, waar nooit iets verandert. Ben koos destijds voor Laurel Ridge omdat hij letterlijk geen andere keus had. Hij droomde van een groots en meeslepend bestaan in de stad – een leven zoals dat van Penny en Rick. Maar toen dat onbetaalbaar bleek, wilde hij een groot huis in een buitenwijk, vanwaar hij kon forensen. Ook dat bleek te duur. Maar ik was inmiddels zwanger van Arthur, en naarmate ik steeds meer begon uit te dijen en het steeds duidelijker werd dat er in onze studio zonder lift geen ruimte was voor een baby, werd de zoektocht naar een huis in toenemende mate een race tegen de klok. We hadden twintigduizend dollar als aanbetaling; dat betekende dat we een huis van driehonderdduizend dollar konden kopen. Maar voor een huis van driehonderdduizend dollar moest je veel verder de stad uit dan Ben had gedacht.

Hij zei tegen zijn vrienden dat we een opknapper zochten bij wijze van investering, ergens in het buitengebied. Laurel Ridge was in opkomst, beweerde hij. Wat ik altijd vreselijk grappig heb gevonden, want alles in Laurel Ridge ademt traditie en gezapigheid. Het dorp moet niets hebben van verandering en vooruitgang. Integendeel. Heimelijk ziet het zichzelf als de inspiratiebron voor Main Street in Disneyland. De schoonheidscommissie en de raad voor ruimtelijke ordening hebben beide tot doel te voorkomen dat

mensen zoals Ben ook maar iets afdoen aan het schilderachtige karakter van het dorp.

We hebben een stuk of zes, zeven winkels die er al sinds mensenheugenis zitten en die zich koesteren in een cult-achtige klantentrouw. In Laurel Ridge koop je een hamer bij iemand die je al je hele leven kent, en dat geldt ook voor de tiener bij wie je een ijsje koopt, afkomstig uit eigen ijsmakerij. Regelmatig begint iemand uit Manhattan een winkel in vitaminepillen en voedingssupplementen, of in hondenkoekjes met de naam van je hond erop, maar die houden het doorgaans nog geen jaar vol.

Laurel Ridge Elementary, de lagere school, staat aan de rand van het dorp. Net als op andere – normale – dagen parkeer ik mijn auto en tref ik mijn vriendinnen bij de ouders op het schoolplein.

‘Vertel! Vertel!’ zegt Jenna opgewonden. Ze staat samen met Kate bij de paal met de basketbalring.

‘Wat bedoel je?’ Ik probeer nonchalant te klinken. ‘O, dat! Ach, het is allemaal heel relaxed met Leo. En met Naomi. Als ze niet aan het werk zijn.’

‘Is hij cute? En die broeierige blik van hem? Kijkt hij jou daar ook mee aan?’ vraagt Kate.

‘Ja en nee. Hij is té cute. Maar hij ziet me amper staan.’

‘Dus je had je de moeite kunnen besparen?’ Jenna kijkt naar mijn haar, dat ik sluik heb geföhnd.

‘Ja, dat was wat al te enthousiast,’ moet ik toegeven. ‘En als je Naomi Sanchez in het echt had gezien, dan begreep je waarom hij geen aandacht voor mij heeft.’

‘Hé, Nora.’ Molly Richter komt aanlopen. ‘Wat zie je er leuk uit! En wat zit je haar goed.’ Molly is de klassieke bitch van de middelbare school die altijd een bitch is gebleven. Helaas móéten we wel aardig tegen haar zijn, want als voorzitter van de ouder- en lerarenraad claimt ze de bevoegd-

heid om vrijwilligers aan te wijzen voor de klussen die er op school te verdelen zijn. Dus we blijven doorgaans zo ver mogelijk bij haar uit de buurt.

‘Wat hoor ik? Heb je Hollywood op bezoek?’

‘Ja, dat klopt.’ Je moet tegenover Molly nooit te veel informatie prijsgeven, en vragen stellen is al helemaal uit den boze.

‘Wat leuk. Trouwens, volgende week woensdag beginnen de repetities voor *Oliver Twist*, en jij hebt aangeboden om achter het toneel een oogje in het zeil te houden. Ik zeg het nog maar even...’

‘Maak je geen zorgen, ik was het niet vergeten. Trouwens, daar krijg ik de kans niet voor. Arthur heeft het nergens anders over.’ En daarmee heb ik me opnieuw in de kaart laten kijken. Ik had nooit mijn haar moeten föhnen. Kate houdt haar adem in, alsof ze me onverbiddelijk ziet wegzinken in drijfzand.

‘O ja? Is Arthur geïnteresseerd in een van de hoofdrollen? Dat komt goed uit!’ zegt Molly prompt, voordat ik kan antwoorden. ‘Want ik wilde jou als coördinator. En als Arthur een hoofdrol krijgt, ben je er toch al. Mooi zo.’ Terwijl ze zich op haar hakken omdraait noteert ze, net als Columbo destijds, iets in haar notitieboekje.

Jenna schiet in de lach. ‘Dat was een inkoppertje.’

‘Ja, sorry. Maar daar kom je niet meer onderuit,’ zegt Kate. ‘Als je nee had gezegd – niet dat je daar de kans voor kreeg – speelt Arthur een boom. Of een steen.’

De audities waren vandaag, dus ik hoop niet dat Molly haar macht nog kan misbruiken om mijn tienjarige een hoofdrol door zijn neus te boren. Op het sportveld bakt hij er niet veel van, dit stuk moet zijn redding worden. ‘Ja, eigen schuld. Maakt niet uit. Als Arthur een hoofdrol krijgt, trommel ik wel wat mensen op om me te helpen.’

‘Die vind je niet,’ zegt Jenna. ‘Want niemand heeft er zin in.’

‘Dan zal ik het zelf moeten doen. Dit stuk betekent echt alles voor Arthur. Sinds Ben wegging, is hij voor het eerst weer ergens enthousiast over.’

Ik heb het eigenlijk nooit over Ben. Niet omdat het te pijnlijk is, maar omdat ik bijna nooit meer aan hem denk. Er valt een ongemakkelijke stilte, en die werkt blijkbaar in mijn voordeel.

‘Wij zullen je wel helpen,’ zeggen Kate en Jenna.

‘Top! Dank je wel.’ De bel gaat, de kinderen stromen naar buiten. Arthur rent naar ons toe, gooit zijn rugzak ergens naast mijn voeten en stormt achter een groepje kinderen aan naar het klimrek. Ik heb geen idee wat dit zegt over de uitkomst van de auditie.

Bernadette, mijn achtjarige, die bij ons thuis de lakens uitdeelt, stormt op me af en slaat haar armen om mijn middel. ‘Heeft hij iets gezegd over je haar?’

‘Nee. Ik had jouw krullen moeten hebben.’ Ik strijk over haar bruine krullenkop. Ouderwets haar, zoals de boefjes in *The Little Rascals* hebben.

‘Kom, we moeten naar huis!’ verordonneert ze. ‘Over drie uur zijn ze weg.’

‘Maar ze komen morgen weer,’ protesteer ik.

Bernadette kijkt me aan alsof ik er weer eens niets van begrijp.

‘Oké.’ Ik roep Arthur, die met zichtbare tegenzin komt aansloffen.

‘Gaan we nu al naar huis? Het is pas kwart over drie! Dat moet zeker van die halvegare hier?’ Arthur wiebelt dreigend met zijn vinger. Althans, dat probeert hij. Maar het maakt geen indruk.

‘Hoe ging de auditie?’ vraag ik.

‘Goed! Ik heb een hoofdrol!’ zegt hij met een scheve grijns, waarvan de boodschap maar al te duidelijk is. Hij wil niet dat ik op het schoolplein uit mijn dak ga.

Ik pak zijn rugzak. ‘Kom. Dan gaan we naar huis. Voordat ik gênant ga doen.’

Bernadette gaat wél uit haar dak, in de laatste bocht van het tuinpad. Ondertussen probeert Arthur uit alle macht te doen alsof hij zich nergens druk over kan maken, ook niet over de grootste sterren van Hollywood. Zij mogen blij zijn hém te leren kennen. Dat is wat hij uitstraalt. Hij heeft tenslotte een hoofdrol in *Oliver Twist*. ‘Mam, het is zo gênant wat ze doet,’ moppert hij. ‘Op school vragen ze allemaal naar de film. In de pauze. Tussen de middag. Wat een stelletje freaks!’

We rijden langs de Airstream, langs twee trucks met oplegger, dan komt de garage in zicht. De doorgang wordt geblokkeerd door een tafel met sandwiches en luxe broodjes. Ik doe het raampje aan de passagierskant open en wijs naar de garage. Een jonge kerel met een rode pet op biedt schielijk aan zijn spullen naar de veranda te verhuizen, maar eerst geeft hij de kinderen allebei een donut.

‘Dit is echt zo gaaf,’ zegt Bernadette.

‘Het is maar een donut,’ moppert Arthur.

Nog voordat we zijn uitgestapt, heb ik de garagedeur al dichtgedaan, dankbaar dat ik me weer in mijn cocon kan terugtrekken. Buiten is het een heksenketel van lawaai. Overal staan auto’s, en mensen lopen af en aan. Mensen die bezit hebben genomen van mijn tuin en die beslissingen nemen waarin ik niet word gehoord. Zodra ik binnen ben doe ik overal de gordijnen dicht, neem ik me voor. De kinderen gaan aan hun huiswerk, daarna kijken we *Wheel of Fortune*, en dan is het bedtijd. Volgens het contract moet de filmcrew om zes uur verdwenen zijn.

Op de trap naar de keuken bestookt Bernadette me met vragen. ‘Heb je Naomi ontmoet? Is ze in het echt net zo knap als in *The Mariner’s Wife*? Is Leo er al? Is hij lang? Volgens Frannie is hij heel klein en gaat hij op een kistje staan als ze...’ Bovenaan de trap gekomen valt ze abrupt stil wanneer ze Leo aan de ontbijtbar ziet zitten. Ze moet bovendien buiten adem zijn.

Leo laat zich van zijn kruk glijden en richt zich op in zijn volle lengte van bijna een meter negentig. ‘Ik ben helemaal niet klein, jongedame.’

Bernadette glimlacht, bloost en slaat haar handen voor haar gezicht. Allemaal tegelijk.

‘Ha! Daar is het!’ Leo gebaart met zijn biertje naar haar. Mijn bier, zie ik. Mijn bier-voor-als-Kate-en-Mickey-langs-komen.

‘Hè? Wat?’ Arthur kijkt een beetje verontrust.

‘Het ontbrekende kuiltje. Ik heb het hele huis afgezocht. Het ontbrekende kuiltje van je moeder. Het zit in de wang van je zus.’

Bernadette grijnst van oor tot oor. Arthur rolt met zijn ogen.

Ik sta als aan de grond genageld. Met een halve donut in mijn hand. ‘Goed gezien, ja,’ zeg ik ten slotte.

Leo wijdt zich weer aan zijn bier, en na een stilte die ik blijkbaar als enige ongemakkelijk vind, vervolg ik: ‘Ik zal me even voorstellen. Ik ben Nora. De schrijver van het script. En dit is mijn huis.’

‘Leo,’ zegt hij ten overvloede.

‘Ik ben Bernadette. En dit is Arthur.’

‘Proost.’

‘Is dat afgesproken? Dat je ook binnenkomt?’ vraagt Arthur.

‘Mijn scènes zitten erop voor vandaag. Nu doen ze er nog

een paar met Naomi alleen. Sombere materie, hoor.’

‘Vanuit dat gevoel heb ik het ook geschreven.’

‘Maar nu voelt ze zich alweer een stuk beter,’ zegt Bernadette haastig.

‘Precies. Kom op, jongens. Aan je huiswerk.’

‘Ik blijf hier nog even zitten. Het is snikheet in mijn trailer, en ik heb de puzzel nog niet af.’ Hij wijst naar de kruiswoordpuzzel die ik voor vanavond had bewaard. De woensdagpuzzel vind ik altijd het fijnst. Net moeilijk genoeg. De kinderen weten dat, en ze kijken me aan, benieuwd hoe ik zal reageren.

‘Nou, vooruit dan maar.’ Mijn grasveld, mijn bier, mijn puzzel. Ik houd de schade nauwkeurig bij.

Nog altijd met de donut in mijn hand leun ik tegen het aanrecht. Leo gaat verder met mijn puzzel, de kinderen halen hun spullen uit hun rugzak en proberen zo normaal mogelijk te doen. Bernadette zoekt haar viltstiften; ze bloost wanneer Leo haar een handvol stiften aanreikt. Arthur heeft een vel met sommen – breuken – die hij binnen een minuut moet maken, dus hij zet de stopwatch aan op zijn telefoon. Wat een wonderlijke combinatie, dit drietal. Het lijkt wel een scène uit een film, ook al weet ik niet welke.

Het is Leo die de stilte verbreekt. ‘Wat doen jullie anders altijd? Na school, bedoel ik?’

‘O, dan begin ik met koken.’ Dankbaar dat ik eraan word herinnerd, kom ik in actie. Ik leg de donut neer, veeg het aanrechtblad schoon en haal het gehakt uit de koelkast. Het is inmiddels ontdooid. Ik doe het in een kom en breek er een ei boven.

‘Mijn god, wat is dát?’ vraagt Leo met een van walging vertrokken gezicht. Voor mij geen broeierige blik.

‘Op woensdag eten we altijd gehaktbrood,’ vertelt Bernadette.

‘Dat kán niet goed zijn.’ Hij kijkt gebiologeerd naar mijn handen.

Ik snipper een ui en doe die bij het vlees, gevolgd door wat broodkruim.

Leo kan zijn ogen er niet van afhouden. ‘Ik heb nog nooit zoiets walgelijks gezien. O nee, ik was te snel,’ zegt hij wanneer ik alles door elkaar begin te kneden.

De kinderen schieten in de lach.

Weezie komt om vijf uur de keuken binnen, op zoek naar Leo. Zo te zien kijkt ze er niet van op dat hij aangeschoten is. ‘Kom op, je moet weer in de make-up. Er moeten een paar dingetjes over. Voordat het te donker is.’

Leo kijkt gekweld. Hij trekt net zo’n gezicht als mijn kinderen wanneer ik zeg dat we vis eten. ‘Nee hè? Zijn we nou nóg niet klaar voor vandaag?’

‘Nee. We hebben hierna nog maar één dag. Hoogstens twee. Dan moet alles erop staan.’

Leo klemt zijn vingers om zijn biertje. ‘Maar het is zó deprimerend. Niet te doen, gewoon!’ Hij keert zich naar de kinderen. ‘Jullie moeder is zó deprimerend.’

‘Dat valt best mee, hoor,’ zegt Arthur. ‘Ze is hartstikke leuk. Haar andere films zijn behoorlijk suf, maar ze lopen altijd supergoed af.’

‘Precies!’ val ik hem bij. ‘Suf, maar ze lopen altijd goed af. Dit was iets eenmaligs. Sorry.’

Hij staart naar zijn lege flesje. ‘Kan hij niet gewoon terugkomen? Dat hij ineens beseft hoe stom het is wat hij doet?’

Mijn oudste buigt zich diep over zijn breuken. Zijn vader die terugkomt. Dat zou als balsem zijn op Arthurs gekwetste ziel.

‘Nee, hij komt niet terug,’ zeg ik.